

Kız ve Küçük Alpaka

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Alpaka

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı Maya sarı yağmur çizmelerini giydi ve yeşil sırt çantasına sarıldı. Büyükbaba Luis, kıvrık bastonuna vurarak kapının yanında bekliyordu. 'Hayvan barınağına hazır mısınız?' diye sordu gülümseyerek. Maya o kadar hızlı başını salladı ki kıvrıcık saçları zıpladı. Sıcak açık kahverengi bir teni ve aralıklı dişleriyle geniş bir gülümsemesi vardı. Bugün bir macera olacaktı!

Barınak sesler ve kokularla doluydu. Keçiler meliyor, tavuklar gıdaklıyor ve bir tavus kuşu paslı bir menteşe gibi çığlık atıyordu. Bakıcı Rosa onları kapıda karşıladı. Geniş hasır bir şapka ve cepleri şişkin taba rengi bir önlük giyyordu. 'Hoş geldiniz!' dedi koyu gözleri kırışarak. 'Unutmayın, buradaki hayvanların yumuşak seslere ve sessiz ayaklara ihtiyacı var.' Maya sessizce yürümeye çalıştı ama çizmeleri yolda cıvık-cıvık ses çıkardı.

Sonra Maya onu gördü: diz boyu, bulut kadar tüylü küçük bir alpaka. Yapağısı krem beyazıydı, bir kulağında yumuşak taba rengi bir leke vardı. Kırmızı örgülü bir tasma ve hareket ettikçe tink-tink eden küçük bir pirinç çingırağı vardı. Uzun kirpikleri kocaman koyu gözlerinin üzerinde kırpışıyordu. 'Aa!' diye soludu Maya. 'Şimdi hemen ona sarılmak istiyorum!' İleri doğru koşmaya başladı.

Bakıcı Rosa nazikçe Maya'nın elini tuttu. 'Bekle,' dedi yumuşakça. 'Pepper utangaçtır. Acele edersen kaçır.' Maya'nın yuvarlak yanakları kızardı. Küçük alpakaya sarılmayı o kadar çok istiyordu ki! 'Ama dikkatli olacağım,' diye söz verdi. Rosa gülümsedi. 'Nazik olmak dikkatli ellerden fazlasıdır. Pepper'ın ne zaman yaklaşacağını seçmesine izin vermek demektir.' Maya başını salladı, ama ayakları hâlâ koşmak istiyordu.

Büyükbaba Luis bastonuna yaslandı. 'Sabır tuhaf bir şeydir,' dedi. 'Ne kadar çok beklersen, o kadar çok alırsın.' Maya bunun ne demek olduğundan emin değildi ama ahşap bir banka oturdu. Pepper bir çit direğinin arkasından baktı. Kulakları seğirdi. Pirinç çingirak tıkırdadı, bir minik adım attı, sonra bir tane daha. Maya nefesini tuttu ve tamamen hareketsiz kaldı.

Bakıcı Rosa bir avuç yumuşak yeşil ot getirdi. 'Bunu böyle sun,' dedi avucunu düz tutarak. 'Bırak Pepper sana gelsin.' Maya onu taklit etti, elini uzattı. Otlar tatlı ve taze kokuyordu. Pepper boynunu uzattı, burnu kıpırdadı. Ama sonra bir tavuk yüksek sesle gıdıkladı ve Pepper geri kaçtı. Maya'nın omuzları çöktü. 'Sorun değil,' dedi Rosa. 'Güven zaman alır.'

Ertesi gün Maya geri geldi. Mavi tulumunu giydi ve yeşil sırt çantasını sabırdan başka bir şeyle doldurmadı. Aynı banka oturdu ve bekledi. Pepper oradaydı, çitin arkasından izliyordu. Maya kıpırdamadı. Seslenmedi. Sadece sessizce oturdu, sarı çizmeli küçük bir heykel gibi. Güneş omuzlarını ısıttı. Bir kelebek süzülüp geçti.

Uzun bir süre sonra Pepper bir adım öne çıktı. Sonra bir tane daha. Çıngırağı hafifçe çınladı. Maya'nın kalbi hızla çarptı ama hareketsiz kaldı. Pepper yaklaştı, yaklaştı, ta ki yumuşak burnu bir el mesafesine gelene kadar. Maya kulağındaki taba rengi lekeyi ve koyu gözlerinin etrafındaki uzun kirpikleri görebiliyordu. Elini uzatmadı. Sadece aralıklı dişleriyle gülümsedi ve fısıldadı: 'Merhaba, Pepper.'

Pepper havayı kokladı. Sonra bir adım daha attı ve Maya'nın avucundaki otları nazıkçe kemirdi. Dudakları yumuşak ve gıcıklayıcıydı. Maya kıkırdadı ama elini hareket ettirmedi. 'Yapıyor!' diye fısıldadı kapıdan izleyen Bakıcı Rosa'ya. Rosa başını salladı. 'Sen de yapıyorsun,' dedi. 'Nazik ve sabırlı oluyorsun.' Maya içinin ısındığını hissetti, bir fincan sıcak çikolata gibi.

Ondan sonraki her gün Maya barınağı ziyaret etti. Pepper'ın işaretlerini okumayı öğrendi: kulakları geriye gittiğinde alana ihtiyacı vardı; başını yana eğdiğinde merak ediyordu. Maya asla acele etmedi. Ot sundu, sessizce oturdu ve kararı Pepper'a bıraktı. Bazı günler Pepper yakın kaldı. Bazı günler mesafesini korudu. Maya aldırmadı. Dostluğun kendi hızında büyüdüğünü öğreniyordu.

Bir öğleden sonra Pepper yeni bir şey yaptı. Doğruca Maya'ya yürüdü ve yumuşak çenesini Maya'nın dizine dayadı. Pirinç çingirak sessizdi. Maya'nın gözleri kocaman açıldı. Pepper'a sarılmadı—henüz değil. Sadece çok hareketsiz oturdu ve küçük alpakayı kendisine yaslanmaya bıraktı. 'Sana güveniyor,' dedi Bakıcı Rosa yumuşakça. 'Onun alanına saygı duydun, şimdi o da sana kalbini veriyor.' Maya'nın gülümsemesi o kadar büyüktü ki neredeyse acıyordu.

O günden sonra Pepper, barınakta Maya'nın peşinden tüylü bir gölge gibi dolaştı. Keçilerin ve tavukların yanından birlikte yürüdüler, Pepper'ın küçük çingırağı çınlayarak. Maya, Pepper'ın yapağısını yumuşak bir fırçayla fırçalamayı ve su kovasını doldurmayı öğrendi. Hatta Büyükbaba Luis'e düz bir avuçta nasıl ot sunulacağını bile öğretti. 'Şuna bak,' dedi gri gözleri kırışarak. 'Gerçek bir alpaka dostu.'

Maya'nın sezonun son gününde Bakıcı Rosa ona küçük bir kart verdi. Üzerinde Pepper'ın resmi ve 'Nazik Eller, Mutlu Kalpler' yazıyordu. Maya Rosa'ya sıkıca sarıldı. 'Bana öğrettiğin için teşekkür ederim,' dedi. Rosa güldü. 'Sana Pepper öğretti,' dedi. 'Ben sadece yolu gösterdim.' Maya kartı yeşil sırt çantasına koydu ve tüm hayvanlara el sallayarak veda etti.

Eve dönerken Maya, Büyükbaba Luis'in elini tuttu. 'Eskiden sarılmanın sevgiyi göstermenin en iyi yolu olduğunu düşünürdüm,' dedi. 'Ama Pepper bana beklemenin de bir tür sevgi olduğunu öğretti.' Büyükbaba başını salladı. 'Sınırlara saygı duymak,' dedi, 'güven oluşturur. Ve güven en güzel sarılmadır.' Maya Pepper'ın dizindeki yumuşak çenesini düşündü ve aralıklı dişleriyle gülümsedi.

O gece Maya, Pepper'ın taba rengi kulak lekesi ve kırmızı tasmasıyla bir resmini çizdi. Yatağının üstüne astı. Resimde Maya elinde otla sessizce oturuyordu ve Pepper yaklaşıyordu. Bu ona dostluğun kapmak ya da acele etmek olmadığını hatırlattı. Nazik, sabırlı ve iyi olmakla ilgiliydi. Ve bazen en iyi arkadaşlar sana gelenlerdir.

Ertesi bahar Maya barınağa döndü. Pepper artık daha büyüktü ama hâlâ pirinç çingiraklı kırmızı tasmaını takıyordu. Maya'yı görünce koşarak yanına geldi ve ot arayarak cebini kokladı. Maya güldü ve bir avuç çıkardı. 'Ben de seni özledim,' dedi. Ve güneş ışığında birlikte oturdular, güvenin en iyi zaman verildiğinde büyüdüğünü öğrenmiş iki arkadaş.